

Колосок пшеничний

Віктор Зубар

Казка

Два брати орали
Давні перелогі:
Старший був багатий,
А молодший – вбогий.
Ввчєрі стріляло
Іскрами багаття,
У широкім полі
Спочивали браття.
Бідний натомився
Та й заснув глибоко,
А багач дивився
Загребущим оком.
Темносинє небо
Капнуло зорею...
Вбив багач брата
Й приорав ріллею.
Там, де кров багряна
Оросила гони,
Виросла пшениця
З колосом червоним.
А на тій пшениці
Не бліді росиці –
Сяяли горіли
Золоті зірниці!..
Як багач побачив
Колоски червоні,
Тяжко зажурився.
Побіліли скроні.
В чепурній світлиці,
Мовчазний від мусу,
Ненаситний дука
Думав довгу думу.
Та й пішов нарешті
З хитрістю лисиці
Він до братової,
Бідної вдовиці:

- Ой, братово-вдово,
Слухай моє слово!
Всю твою пражину
Туча столочила -
Наливне колосся
До зернини збила.
Вижни мою ниву,
Де вродило зерно
Золоте, ядерне,
Та й живи щасливо!
А на друге літо —
Бог тобі допоможе —
Ти мені повернеш
Зерно чисте й гоже.
Тільки все зробити
Мушиш до світанку -
Щоб нового хліба
Напекла до ранку!
Викотився місяць
Круглий, як точило,
Там серпа тупого
Удова гострила.
Ой, шуміла нива
Болісно, невтішно,
Та вдова не чула,
Жала й жала спішно.
Потім молотила,
Так махала ціпом,
Аж спадали зорі
Яблуневим цвітом.
Із глухої пущі,
Темної діброви
Вітерець повіяв,
Одібрав полову.
На зорі зчорнила,
Тісто замісила -
Багачеву волю
Удова чинила.
От росте угору
Те кроваве тісто,
У діжі дубовій

Стало йому тісно.
А ще перший промінь
Не проник в оселю –
Піднялося тісто
Високо під стелю!
Дивиться вдовиця:
То не тісто сходить –
Міцнодужий легінь
Із діжі виходить.
Ось він із хатини
Вийшов на подвір'я,
Взяв у руки косу,
Та легка, як пір'я:
— Дайте мені, мамо,
Щонайважчу косу,
Покладу високі,
Як стіжки покоси!
— Ой, мій синку пишний,
Колосе пшеничний,
Пущі, ниви й луки —
Все прибрали дуки.
Що косити будеш,
Мій хороший сину?
Маємо у полі
Лиш одну пражину
Та й ту нещасну,
Туча столочила,
Наливне колосся
До зернини збила.
— Не журіться, ненько,
Бачу, світ просторий —
Половіють ниви,
Зеленіють гори.
Ясно усміхнувся
Та й пішов із дому,
Тай знайшов залізо
На горбі крутому.
Викував за жниву
Він косу могучу,
Наче Прут, широку,
Наче Прут, блискучу!

Вийшов із косою
В поле за горою
Тай кладе покоси,
Аж сміються роси!..
А багач підходить
Тай кричить, злостивий:
"Геть іди, опришку,
Із моєї ниви!"
Колосок Пшеничний
Замахнув косою —
Розпрощавсь навіки
Дука з головою...
Колосок Пшеничний
Косить буйні трави,
Жито величає
Та ячмінь смаглявий,
Та овес русявий.
У роботі щирій
Розправляє груди,
А за ним пшеницю
Дружно в'яжуть люди.
Мов зірки рясніють
Копи серед поля...
Бідній удовиці
Усміхнулась доля!